

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s.r.o.**, Praha 8, Na Žertvách 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22. 7. 2009, č.j. SPR-1118/09-14

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22. dubna 2009, č.j. SPR-1118/09-8, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v § 9 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a to povinnosti zpracovávat citlivé údaje s výslovným souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze v případech uvedených v § 9 tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že v reportáži odvysílané dne 14. ledna 2009 ve Zprávách TV Prima v 18:00 hod uvedl informaci, že šestnáctiletý [REDACTED] je nakažen virem HIV, čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí 1. stupně správní orgán uvedl, že podkladem pro zahájení řízení byl podnět České společnosti AIDS pomoc, o.s. z 9.2.2009. Ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník uvedl v reportáži odvysílané dne 14.1.2009 ve Zprávách TV Prima v 18:00 hodin informaci o tom, že šestnáctiletý [REDACTED] je nakažen virem HIV; tato reportáž byla přítom ještě dne 25.3.2009 dostupná na internetových stránkách www.iprima.cz. Účastník ve vyjádření k zahájení správního řízení namítl, že odvysíláním reportáže nedošlo

ke zpracování osobních údajů, nejednalo se o systematické provádění operací s osobními údaji, ale naopak o jednorázové a svým způsobem nahodilé užití osobního údaje v režimu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Odkázal na k této otázce se vztahující literaturu a na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů týkající se televizního přenosu z jednání zastupitelstva. Dále namítl, že dané osobní údaje byly získány z veřejně dostupného zdroje Policie ČR na internetové stránce www.policie.cz. ve složce Pátrání po osobách, v níž je zpracování osobních údajů realizováno v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů a se zákonem o policii ČR. K odvysílání reportáže podle účastníka došlo ve veřejném zájmu, riziko nakažení smrtelnou chorobou převyšuje zájem na ochraně osobních údajů, které navíc byly oprávněně zveřejněny policií ČR.

Správní orgán 1. stupně posuzoval, zda účastník je správcem osobních údajů a zda se tedy na něj vztahují povinnosti dle zákona o ochraně osobních údajů. Podle § 4 písm. e) zákona je zpracováním osobních údajů jakákoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Výklad činností (operací), které spadají pod pojem zpracování, musí být totožný s výkladem pojmu zpracování dle čl. 3 odst. 1 směrnice 95/46/ES. Podle rozsudku ve věci C-101/01 čin uvádění různých osob na internetové stránce a jejich identifikace tvoří zpracování osobních údajů zcela nebo zčásti automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 95/46/ES. Vzhledem k tomu, že výklad a aplikace vnitrostátního předpisu nesmí být v rozporu s výkladem směrnice, považuje správní orgán uvedení osobních údajů Jakuba Kožárika v předmetné reportáži, která je dostupná na internetových stránkách účastníka, za zpracování dle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Bez ohledu na shora uvedené lze však konstatovat, že žurnalistická činnost, tedy i televizní zpravodajství, spadá pod pojem zpracování osobních údajů dle uvedeného zákona; je totiž zřejmé, že spočívá ve vyhledávání, shromažďování, třídění a používání a až následně ve zveřejňování informací, které jsou svou povahou osobními údaji dle § 4 písm. a) zákona. Podle § 9 písm. a) zákona lze citlivé údaje zpracovávat jen s výslovným a informovaným souhlasem, jímž však účastník nedisponoval, bez tohoto souhlasu jen v případech uvedených v § 9 písm. b) až i), které však na danou věc nedopadají. Ust. § 9 písm. g) zákona na věc nedopadá, neboť jeho podmínkou je, aby citlivý údaj předem zveřejnil sám subjekt údajů, ust. § 9 písm. b) na věc rovněž nedopadá, neboť jeho podmínkou je, aby zpracování bylo nezbytné pro uvedené účely; podmínku nezbytnosti správní orgán neshledal, nelze dojít k závěru, že každá osoba nakažená virem HIV nemá právo na ochranu této citlivé informace, to by bylo v rozporu s právem na ochranu soukromí.

Správní orgán 1. stupně dále konstatoval, že předmětem činnosti účastníka je žurnalistika. Čl. 9 směrnice 95/46/ES stanoví, že členské státy stanoví pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky nebo uměleckého nebo literárního projevu, odchylky z výjimky z této kapitoly II, a z kapitol IV a VI pouze pokud se ukáží jako nezbytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu (recitál č. 37). V českém právním řádu zákonodárce výjimky pro zpracování za účelem žurnalistiky nestanovil, zákonné povinnosti se proto na tato zpracování vztahují v plné míře. Přesto je třeba vycházet z čl. 17 Listiny a nikoli každé porušení zákona o ochraně osobních údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů pro účely žurnalistiky bude správním deliktem podle tohoto zákona. Podle nálezu Ústavního soudu I. ÚS 4/04 „*trestní právo a trestně právní kvalifikace určitého jednání, které má soukromoprávní základ, jako trestného činu je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot. V zásadě však nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů, kde závisí především na individuální aktivitě jednotlivce,*

aby střežil svá práva, jimž má soudní moc poskytnout ochranu. Je však nepřijatelné, aby tuto ochranu aktivně přebíraly orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je ochrana převážně celospolečenských hodnot, nikoli přímo konkrétních subjektivních práv jednotlivce, jež svou povahou spočívají v soukromoprávní sféře“. V dané věci však je nepochybně třeba zhodnotit, že údaj o zdravotním stavu je citlivým údajem dle § 4 písm. b) zákona a jako takový požívá vyšší ochrany. Je společností vnímám jako velmi citlivý (nikoliv ve smyslu právním) a informace o zdravotním stavu nelze považovat za údaje běžně dostupné a bez vědomí a souhlasu subjektu zveřejňované. Předmětný údaj se navíc týká nezletilé osoby, jejíž schopnost hájit svá práva a svoje soukromí je nižší a zájem společnosti na její ochraně je nezpochybnitelný. Po posouzení všech uvedených kritérií správní orgán dospěl k závěru, že postih za zveřejnění informace o zdravotního stavu (nakažení virem HIV) nezletilého bez jeho vědomí a souhlasu má celospolečenský význam, odpovědnost účastníka řízení tak nepředstavuje zásah do svobody projevu dle č. 17 Listiny, neboť podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze svobodu projevu omezit, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých. Právo na ochranu soukromí upravené v čl. 10 Listiny (tedy základní lidské právo zařazené systematicky před právo na svobodu projevu jako právo politické) v daném případě převažuje.

Správní orgán 1. stupně uzavřel, že tedy účastník svým jednáním porušil § 9 zákona č. 101/2000 Sb. Při stanovení výše pokuty pak přihlédl zejména ke skutečnosti, že ke zveřejnění citlivého údaje došlo prostřednictvím televize s celorepublikovým pokrytím, a to v hlavní zpravodajské relaci, a dále k tomu, že citlivý údaj se týkal nezletilé osoby. Současně zohlednil, že zpracování se týkalo jediného subjektu údajů. Sankci uložil při dolní hranici sazby. O povinnosti uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1000,- Kč rozhodl podle § 79 odst. 5 správního řádu a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

Rozklad, který žalobce proti rozhodnutí 1. stupně podal, byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. V jeho odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že se ztotožňuje s východiskem správního orgánu 1. stupně, že oblast žurnalistiky není a priori vyloučena z působnosti směrnice 95/46/ES a zákona č. 101/2000 Sb., což ostatně vyplývá z čl. 9 směrnice 95/46/ES, který se žurnalistikou zabývá jako činností, kde ke zpracování osobních údajů dochází. Směrnice (recitál č. 17 a č. 9) jednoznačně stanoví, že zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky je možné upravit odlišně v situaci, kdy jsou k tomu dány důvody s ohledem na požadavek svobody projevu. Tato odlišná úprava, popř. výjimky z působnosti obecných norem, má však být stanovena pouze v nezbytné míře a aplikována pouze tehdy, je-li to nezbytné. Výjimku dle § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. týkající se nahodilého shromažďování dat, která nejsou dále zpracována, v daném případě uplatnit nelze s ohledem na charakter činnosti účastníka. Je zjevné, že účastník vyhledává, shromažďuje a dále zpracovává osobní údaje mnoha subjektů [REDAKCE] a to pod jednotlivým záměrem a cílem (účelem zpracování), kterým je poskytování informací veřejnosti. Hovořit v takovém případě o nahodilém shromáždění dat lze pouze tehdy, pokud by byla účastníku řízení určitá informace zpřístupněna bez jeho přičinění a nebyla by jím dále využita. V posuzovaném případě však došlo k aktivnímu dohledání konkrétní informace (citlivého údaje o povaze nemoci [REDAKCE]) k jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně dalších zdrojů (např. o údajné prostitutci [REDAKCE] a následně k jejímu zveřejnění. Ze všech těchto okolností odvolací orgán vyvodil ve shodě s orgánem 1. stupně, že v daném případě došlo ke zpracování osobního, resp. citlivého údaje ve smyslu § 4 písm. a), b) a e) zákona č. 101/2000 Sb. a na jednání účastníka se proto aplikují veškerá ustanovení tohoto zákona.

Skutečnost, že se v daném případě jednalo o zpracování osobních údajů, je podle žalovaného dále podložena závěry citovaného rozsudku Evropského soudního dvora, z něhož vyplývá, že umístěním údajů na webových stránkách dochází ke zpracování osobních údajů, které podléhá pravidlům směrnice a tedy i národní legislativy. V uvedeném rozsudku se uvádí i to, že operce prováděné s údaji v souvislosti s jejich vkládáním na internetovou stránku a tedy jejich zpřístupněním dalším osobám, je třeba považovat za zpracování zcela nebo částečně automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice. Správní orgán na toto rozhodnutí neodkázal z důvodu skutkové podobnosti případů, ale proto, že Evropský soudní dvůr zde vyslovil obecně platný výklad ustanovení směrnice určujících její působnost. V daném případě zahrnuje jak samotná výroba reportáže, tak její následné zveřejnění, tj. odvysílání, operace s osobními údaji v podobě ukládání a úpravy natočených záznamů obsahujících osobní údaje na specifické nosiče informací a následné operace nezbytné k zařazení reportáže do televizního vysílání přístupného osobám, které televizi v daný čas sledují. Reportáž byla po svém odvysílání umístěna na internetové stránky účastníka. Tyto operace je v souladu s citovaným rozsudkem třeba považovat za zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů. Argumentace tímto rozsudkem proto byla na místě. Žalovaný odkázal na recitál 14 směrnice, který uvádí, že s ohledem na význam současného rozvoje technologií pro příjem, přenos, úpravu, zaznamenání, uchování či sdělování zvukových a obrazových záznamů týkajících se fyzických osob v rámci informační společnosti se směrnice použije i na zpracování údajů těmito prostředky. Zmíněný rozsudek se tedy týká i předmětu tohoto správního řízení, tj. audiovizuálního díla, které je nadto dosud zveřejněno a dohledatelné na internetu. Z citovaného rozsudku je zřejmé, že není třeba, aby zveřejněné osobní údaje musely být vyhledatelné pomocí automatizovaného vyhledávacího stroje, tedy nemusí jít o indexovatelné textové údaje, jak účastník tvrdí. Pro využití uvedeného rozsudku jako podpůrného argumentu při hodnocení charakteru zpracování dat účastníkem není rozhodující ani počet subjektů údajů, jichž se zpracování týká; počet dotčených osob není kritériem pro aplikaci směrnice ani zákona.

Odvolací orgán si je vědom povinnosti postupovat při výkladu vnitrostátního práva eurokonformně, tj. vykládat vnitrostátní právo v souladu s textem a účelem směrnice; závěry správního orgánu I. stupně však nejsou s touto zásadou v rozporu, neboť ze směrnice vyplývá, že i při práci v žurnalistické oblasti dochází ke zpracování osobních údajů. Správní orgán se s požadavkem směrnice na odlišný přístup k žurnalistice (je-li to důvodné) náležitě vypořádal především odkazem na okolnosti daného případu. Směrnice sice považuje žurnalistiku na obor natolik specifický, že uznává potřebu určitých výjimek pro tuto oblast. Nicméně vyvažování práva šířit informace a práva na ochranu soukromí v této oblasti ponechalo evropské právo na národních státech. Protože český právní řád přímé výjimky, omezení nebo zvláštní pravidla, o kterých se směrnice zmiňuje v čl. 9, neupravuje, správní orgán je nucen při hodnocení zpracování osobních údajů požadované odchylky vyvozovat výkladem s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem.

Ve věci dochází ke střetu dvou základních práv, práva na svobodu projevu (čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy) a práva na soukromí (čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy). Úřad proto vychází z judikatury Ústavního soudu, a to z nálezu II. ÚS 357/96, dle kterého je základní právo zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny zásadně rovno základnímu právo zakotvenému v čl. 10 Listiny, a z nálezu I. ÚS 321/2006, dle kterého je standardní metodou, jíž je posuzována vzájemná kolize základních práv a svobod, respektive jejich střet s jinou ústavně chráněnou hodnotou, metoda proporcionality, kdy je současně třeba dbát, aby bylo dosaženo co nejširšího uplatnění obou chráněných hodnot. Odvolací orgán se tak zabýval tím, zda závěr správního orgánu I. stupně, že odvysíláním reportáže došlo k porušení zákona č. 101/2000

Sb., je správný i z hlediska zmíněného principu proporcionality. Dospěl při tom k závěru, že došlo k zásahu do práva [redacted] na ochranu osobních údajů a ochranu soukromí, když současně nelze shledat, že by neposkytnutím konkrétní informace o povaze nemoci byly ohroženy, případně zasaženy stejně významné hodnoty. Především s ohledem na to, že jde o osobu pohřešovanou, nikoli pachatele trestného činu, nelze připustit názor účastníka, že svým postupem sledoval zájmy veřejnosti. Obdobně nelze dovodit, že by následným postihem tohoto jednání došlo k omezení práva svobody projevu nad míru nezbytnou pro proporcionalní ochranu práv [redacted]. Reportáž čerpala některé informace ze sdělení policie o pátrání po [redacted] které bylo zahájeno podle § 81 písm. a) bod 2 zákona č. 273/2008 Sb., o policii ČR, podle kterého policie může zveřejňovat osobní údaje k plnění svých úkolů v souvislosti s pátráním po osobách, avšak pouze v nezbytném rozsahu. I ze samotného sdělení policie, v němž bylo uvedeno, že pohřešovaný je vážně nemocen přenosnou chorobou, která se přenáší pohlavním stykem, potřísněním jeho krví, ale i škrábnutím, lze dovodit, že bližší specifikaci choroby policie vyhodnotila nikoli jako nezbytnou k naplnění sledovaného účelu, tj. k nalezení pohřešované osoby. Doplnění takto zveřejněných informací s odkazem na ochranu veřejného zájmu účastníku nepřislouží. Ostatně i převzetí informací v podobě, v jaké je zveřejnila policie, by naplnilo znaky zpracování citlivého údaje vypovídajícího o zdravotním stavu, když tuto kategorii údajů dle § 4 písm. b) zákona nelze zúžit pouze na konkrétní diagnózu, a je tak nutno řídit se zpřísněnými požadavky § 9 zákona. Žalovaný konstatoval, že v reportáži došlo k uvedení i dalších osobních a dokonce citlivých údajů, jejichž zdrojem nebylo sdělení policie (o rodinných poměrech a sexuálním životě [redacted] a předmětné informace o tom, že nezletilý je nakažen virem HIV. Ačkoliv úkolem novinářů je informace aktivně vyhledávat a doplňovat, nebyl dán důvod pro doplnění citlivého údaje ohledně zdravotního stavu [redacted] ani dalších informací, které podle odvolacího orgánu sloužily pouze ke zvýšení „atraktivit“ reportáže. To odvolací orgán opírá i o skutečnost, že v reportáži byla i čistě spekulativní sdělení naznačující, že [redacted] nemoc přenáší dál. Jednalo se tak o zásah do soukromí mladistvého, přičemž ochrana mladistvých požívá vyšší záruky zakotvené v čl. 32 odst. 1 Listiny. Podstatným aspektem pro posouzení jednání účastníka je podle odvolacího orgánu dále to, že reportáž je stále dostupná na webových stránkách účastníka.

Odvolací orgán se neztotožnil s námitkou účastníka, že reportáž byla odvysílána ve veřejném zájmu, tj. že měla pomoci policii při pátrání při pohřešované osobě, u níž je důvodná obava, že by mohla nakazit jiné osoby nevyлéčitelnou chorobou (§ 9 písm. b) zákona). Obsahovala totiž citlivé údaje, které byly uveřejněny zcela nadbytečně (ani policie nezveřejnila specifikaci choroby či informaci o sexuálním chování [redacted]). Ochrany veřejného zájmu se účastník tedy nemůže dovolávat, když nadto tato ochrana není primárně jeho úkolem, ale příslušných orgánů, které k tomu disponují oprávněním za základě zvl. zákona (např. policie, hygienická stanice). Nejednalo se ani o osobu podezřelou z trestné činnosti, ale o osobu pohřešovanou.

Odvolací orgán odmítl i námitku, že nebyla respektována zásada legitimního očekávání, neboť úřad se neřídil svým uveřejněným stanoviskem; uvedl, že namítané stanovisko se týká možnosti vysílat zasedání zastupitelstva v přímém televizním přenosu či na internetu, tedy odlišné problematiky, kdy navíc není pořizován záznam, který by byl uchovávan a byl by zpětně dostupný. Takovýto přímý přenos nelze považovat za zpracování osobních údajů. V daném případě se však jednalo o zařazení do vysílání natočené reportáže, která byla následně umístěna na webových stránkách, kde je stále dohledatelná.

Odvolací orgán nesouhlasil ani s názorem účastníka, že se na jeho jednání vztahují výjimky z působnosti směrnice (potažmo zákona č. 101/2000 Sb.) pro zpracování osobních údajů v oblasti trestního práva, tj. při činnosti orgánů činných v trestním řízení a k tomu uvedl, že tyto výjimky se vztahují pouze na orgány, kterým je zpracování osobních údajů pro účely předcházení či stíhání trestné činnosti výslovně uloženo zvláštními zákony. Aplikace těchto výjimek na subjekty soukromého práva je vyloučena. Účastník ostatně nezpracovával toliko údaje zveřejněné policií, ale i údaje získané vlastní činností. Uzavřel, že z výše uvedených důvodů byl zásah do práv [redacted] k němuž došlo v důsledku vytvoření a odvysílání reportáže obsahující citlivý údaj o zdravotním stavu [redacted] za hranicí míry přípustné k ochraně práva na svobodu projevu. Proto nelze dospět k jinému závěru, než že účastník se dopustil jednání, které je v rozporu s § 9 zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a namítl, že správní řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem, žalovaný vycházel z nesprávného právního názoru, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neobsahuje náležitosti požadované zákonem, žalovaný řešil předběžnou otázku, k jejímuž řešení není kompetentní a nezákonný je i výrok o náhradě nákladů řízení.

V bodě I. žaloby žalobce uvedl, že Listina základních práv a svobod ve svém čl. 17 upravuje svobodu projevu a informací, a to jako právo politické. Cenzura, kterou se rozumějí jakékoliv zásahy státních orgánů proti svobodě slova a obrazu a jejich šíření hromadnými informačními prostředky, je s ohledem na čl. 17 odst. 3 Listiny nepřípustná. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze dle čl. 17 odst. 4 Listiny omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Ochrana osobnosti je upravená v čl. 10 Listiny. Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého, rodinného života jakož i před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Porušení ochrany soukromí a osobnostních práv je sankcionováno primárně soukromoprávně, tj. skrze žalobu na ochranu osobnosti podle občanského zákoníku. Za podmínek jeho § 13 má fyzická osoba právo se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a bylo přiznáno přiměřené zadostiučinění. Tímto prizmatem je třeba nahlížet na ochranu osobních údajů obsaženou v zákoně o ochraně osobních údajů. Komentář zákona o ochraně osobních údajů (C.H.Beck, 2003) uvádí, že neexistuje absolutní ochrana soukromí, nelze chránit protispolečenské prvky chování jedince porušující zákony a zájmy společnosti. Proto právní předpisy chránící soukromí osoby připouštějí odlišné režimy, nižší stupeň ochrany, či dokonce omezují práva na ochranu soukromí v případech, kdy „je to nezbytné v demokratické společnosti“ ve zvláštních situacích (bezpečnost státu, obrana, ochrana finančních zájmů apod.). Žalovaný se však výše uvedeným neřídil a neuvedl, které z přípustných omezení svobody projevu při svém rozhodování aplikoval; napadené rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné.

Na daný případ byla podle žalobce nesprávně aplikována věcná působnost zákona o ochraně osobních údajů. Otázku působnosti zákona řeší § 3 odst. 1, dle kterého se zákon vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají vyjmenované subjekty. Zpracováním se podle § 4 písm. e) rozumí jakékoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to jak automatizovaně nebo jinými prostředky. Ochrana se tedy neposkytuje osobním údajům, které nejsou systematicky zpracovávány. Případy porušení práva na ochranu osobního údaje bez souvislosti se systematickým zpracováním řeší § 11 a 13 občanského zákoníku a nikoli zákon o ochraně osobních údajů.

Klíčovým znakem pro to, zda se jedná o systematické zpracování osobních údajů či nikoliv, je možnost třídění dokumentů či audiovizuálních děl podle různých kritérií. Stejný závěr vyplývá i z § 3 odst. 4 věta druhá zákona, podle níž na nahodilé shromažďování se zákon o ochraně osobních údajů obecně nevztahuje, pokud nahodile shromažďované osobní údaje nejsou dále (systematicky) zpracovávány. Při zveřejňování osobních údajů prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků se podle žalobce jedná o nahodilé nebo spíše ojedinělé zveřejňování nezpracovávaných osobních údajů, tedy nejde o činnost, která by byla pod dohledem žalovaného (str. 42-44, 62 komentáře).

K problematice posouzení, zda odvysílání televizní reportáže je zpracováním osobních údajů, se vyjadřuje i odborná literatura (Aspi, rok 2003, č. 98, čl. II.6.2.), podle níž obrazový dokument pořízený pro účely dokumentárního filmu nebo televizní reportáž, jehož obsahem je zobrazení osob, které vypovídají o osobních údajích, upravuje § 12 a 13 občanského zákoníku. V případě, že by jednotlivé údaje z těchto záznamů byly dále zpracovávány, bylo by takové zpracování třeba podřídit zákonu o ochraně osobních údajů. Žalobce namítl, že v daném případě k žádnému dalšímu zpracování osobních údajů obsažených v reportáži nedošlo. Uzavřel, že podle něj odvysíláním reportáže nedošlo ke zpracování osobních údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, neboť toto jednání nenaplnilo znak systematickosti a jednalo se o jednorázové a svým způsobem nahodilé užití osobního údaje v reportáži. Odkázal na ust. § 9 písm. b) zákona, dle kterého je možné citlivé údaje zpracovávat mimo jiné tehdy, je-li ohrožen život nebo zdraví jiné osoby a souhlas subjektu údajů nelze získat z důvodu jeho neznámosti.

Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s úpravou obsaženou ve směrnici 95/46/ES. Nelze se spokojit s pouhým konstatováním žalovaného, že oblast žurnalistiky není z působnosti směrnice vyloučena a s potvrzením názoru správního orgánu 1. stupně, že zákonodárce žádné výjimky pro zpracování za účelem žurnalistiky nestanovil a zákonné povinnosti se proto na zpracování vztahují v plné míře. Žalobce s odkazem na recitál č. 15 a č. 27 směrnice a na její článek 3 odst. 1 dovozoval, že je nesporné, že směrnice se nevztahuje na zpracování osobního údaje do audiovizuálního díla, které nemá povahu automatizovaného zpracování (osobní údaje není možné žádným automatizovaným způsobem z obsahu reportáže získat) a nespadá ani pod neautomatizované zpracování osobních údajů, neboť osobní údaje nejsou obsaženy v rejstříku ani do něj nemají být v budoucnu zařazeny.

Žalobce namítl, že s jeho námitkou ohledně aplikace negativního vymezení směrnice dle čl. 3 odst. 2, tj. činnost státu v oblasti trestního práva a výjimky dle čl. 13 odst. 1 písm. d) – předcházení trestným činům a jejich vyšetřování, se žalovaný vypořádal tak, že uvedl, že tyto výjimky se vztahují pouze na příslušné orgány, kterým je zpracování osobních údajů pro účely předcházení či stíhání trestné činnosti výslovně uloženo zvláštními zákony. Podle žalovaného je tedy vyloučena aplikace těchto výjimek na činnost subjektů soukromého práva. Tento výklad žalovaného je podle žalobce nepřiměřeně restriktivní stran aplikace čl. 3 odst. 2 směrnice za situace, kdy policie výslovně požádala veřejnost o spolupráci při pátrání po pohřešovaném [REDAKCE]

Dále žalobce namítl, že směrnice (recitál č. 17) předpokládá uplatnění zásad směrnice pro účely žurnalistiky jen omezeným způsobem, a bod č. 37 recitálu dokonce stanoví, že zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky, zejména v audiovizuální oblasti, by mělo opravňovat k výjimce z některých ustanovení směrnice nebo k jejich omezení v míře nezbytné pro vytvoření souladu základních práv jednotlivců se svobodou projevu, zejména se svobodou získávat nebo sdělovat informace tak, jak to zaručuje č. 10 Evropské úmluvy. V

rozsudku Soudního dvora ze dne 6.11.2003 ve věci C-101/01 se uvádí, že je na orgánech a soudech členských států, aby nejen vykládaly jejich národní právo způsobem, který je v souladu se Směrnicí, ale aby se také ujistily, že se neopírají o výklad, který by mohl být v rozporu se základními právy nebo jinými obecnými zásadami, jako je například zásada proporcionality; ustanovení směrnice sama o sobě nepřináší omezení, která by byla v rozporu s obecnými zásadami svobody projevu nebo jinými svobodami a právy platnými v EU, a jsou obsaženy mimo jiné v článku 10 Evropské úmluvy. Žalobce ve světle uvedeného nepovažuje za správný závěr žalovaného, že bez ohledu na uvedený rozsudek lze bez dalšího konstatovat, že žurnalistická činnost, tedy i televizní zpravodajství, spadá pod pojem zpracování osobních údajů dle zákona č. 101/2000 Sb.

Napadené rozhodnutí podle žalobce spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když se žalovaný ztotožnil k orgánem 1. stupně, že v posuzovaném případě je nutné posoudit zájem na ochraně soukromí [REDAKCE] jako převažující nad zájmy žalobce, případně veřejnosti. Žalovaný jako podpůrný argument použil úvahu, že se jednalo o osobu, jejíž schopnost hájit se je s ohledem na věk nižší. Tím však žalovaný podle žalobce vybočil ze svěřené pravomoci a nepřipustně posuzoval schopnost [REDAKCE] hájit svá práva soukromoprávními prostředky a v této chybné úvaze se nadto ani nezabýval otázkou, zda existují osoby schopné hájit práva osoby nezletilé v plném rozsahu, tj. rodiče, opatrovník. Nezákonnost rozhodnutí tak žalobce shledává i v nepřipustné ingerenci žalovaného do soukromoprávní sféry.

Žalobce nesouhlasí s úvahou žalovaného, že oblast žurnalistiky není vyloučena z působnosti směrnice a zákona, a že s ohledem na charakter činnosti žalobce ani nelze aplikovat výjimku pro nahodilé shromáždění dat, která nejsou dále zpracovávána dle § 3 odst. 4 zákona. Důslednou aplikací tohoto názoru by totiž podle žalobce došlo k narušení jakékoli žurnalistické činnosti, neboť v rámci televizního vysílání by nebylo možné uveřejnit žádné osobní údaje či identifikovat jakékoli osoby bez jejich výslovného souhlasu. V rámci rozhlasového a televizního vysílání je podle žalobce třeba považovat za speciální úpravu §13 odst. 3 občanského zákoníku.

Žalovaný dovedl, že se v daném případě jednalo o zpracování osobních údajů, neboť dle rozsudku ve věci C-101/01 umístěním údajů na webových stránkách dochází ke zpracování těchto údajů, které podléhá pravidlům uvedeným ve směrnici. Svou úvahu postavil na právní větě rozsudku: čin uvádění různých osob na internetové stránce a jejich identifikaci jménem nebo jiným způsobem, například uvedením jejich telefonního čísla nebo informace o jejich pracovních poměrech a zájmech, tvoří zpracování osobních údajů zcela nebo částečně automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice. Ztotožnil se s rozhodnutím 1. stupně, že uvedení osobních údajů [REDAKCE] v předmětné reportáži, která byla dostupná na internetových stránkách žalobce, je třeba považovat za zpracování osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona. Podle žalobce rozsudek C-101/01 na daný případ aplikoval nesprávně. V případě zmíněného rozsudku obsahovaly internetové stránky informace o paní Lindqvist a o 18 žácích uvedených někdy celým jménem, někdy pouze křestním jménem, byly popsány jejich záliby, uvedeny jejich rodinné poměry, telefonní čísla a další informace, např. že jednotlivec utrpěl úraz nohy a je částečně invalidní. Došlo k uvedení osobních údajů v klíčových slovech v „meta-tags“ na internetové stránce, jenž umožňují indexaci a nalezení této stránky pomocí vyhledávacího stroje (search engine). Podle žalobce nelze závěry rozsudku aplikovat na daný případ, jehož skutkový i právní stav se liší. V dané reportáži byly zveřejněny osobní údaje pouze o jednom subjektu údajů. Informace o [REDAKCE] navíc tvořily obsah audiovizuálního díla a neumožňovaly

jejich vyhledání či indexaci pomocí automatizovaného vyhledávacího stroje, zatímco v uvedeném rozsudku se jednalo o zveřejnění indexovatelných textových údajů.

Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, neboť rozhodl odlišně od svého stanoviska ohledně možnosti vysílat zasedání zastupitelstva krajského či obecního úřadu v přímém televizním přenosu či na internetu, v němž je vyjádřen názor, že diskuze na těchto zasedáních, i když jsou v jejich průběhu používány osobní údaje, nenaplní znaky zpracování osobních údajů a uskutečnění přímého televizního přenosu z jednání nebo jejich zveřejnění na internetu tak není možné podřizovat zákonu o ochraně osobních údajů a jakkoli je z hlediska tohoto zákona omezeno. Žalovaný v uvedeném stanovisku dovodil, že nelze vyloučit, že při zasedání zastupitelstva mohou být proneseny výroky, které mohou být považovány za neoprávněné zveřejňování osobních, případně i citlivých údajů, ochrany a případného zadostiučinění se však v tomto případě lze domáhat pouze žalobu na ochranu osobnosti. V předmětné věci žalovaný toto své stanovisko nerespektoval aniž by se pokusil tento svůj odklon v neprospěch účastníka jakkoli zdůvodnit. Porušil tak zásadu legitimního očekávání.

Žalobce nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že ve věci reportáže se nelze dovolávat na ochranu veřejného zájmu a že tato ochrana není úkolem účastníka, ale orgánů, které k tomu disponují oprávněním na základě zvl. zákonů (např. policie, hygienická služba). Nesouhlasí ani se závěry žalovaného, že i převzetí informace v podobě zveřejněné policií by naplnilo znaky zpracování citlivého údaje vypovídajícího o zdravotním stavu, když tuto kategorii údajů dle § 4 písm. b) zákona nelze zúžit na konkrétní diagnózu a je tak nutno řídit se zpřísněnými požadavky § 9 zákona. Žalovaný touto úvahou pominul § 5 odst. 2 písm. d) zákona, který stanoví, že bez souhlasu subjektu údajů lze tyto údaje zpracovávat, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním předpisem. Žalovaný tak nezohlednil, že policie oprávněně zveřejnila osobní údaje o [REDAKCE] a požádala veřejnost o spolupráci při pátrání po pohřešovaném. Žalobce sledoval zájmy veřejnosti a spolupracoval s policií při pátrání po pohřešované osobě, u níž byla obava, že by svým chováním mohla způsobit nakažení nevy léčitelnou chorobou; veřejný zájem na odvysílání reportáže tedy byl dán. Rozhodnutí žalovaného je nepřipustným zásahem správního orgánu do soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a [REDAKCE].

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká i to, že neobsahuje náležitosti požadované zákonem a nesplňuje požadavek, aby výrok obsahoval popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Předmětná informace totiž nebyla vysílána dne 14.1.2009 v 18.00 hod, jak uvádějí výroky obou vydaných rozhodnutí, neboť pořad Zprávy TV Prima v uvedeném čase odvysílán nebyl. To žalobkyně dokládá kopií televizního programu z předmětného dne (k žalobě je přiložen programový plán televize Prima, dle kterého dne 14.1.2009 byly vysílány Zprávy TV Prima v 18:55 hod). Žalobce je rovněž přesvědčen, že mu nemůže být uložena sankce za jiný správní delikt spočívající v uveřejnění reportáže na webových stránkách, jak vyplývá např. ze str. 7 napadeného rozhodnutí, aniž by uvedený skutek byl obsažen ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As. 34/2006 ze dne 15.1.2008, podle kterého neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). Zjistí-li soud k námitce účastníka existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

Podle žalobce se žalovaný neřídil při rozhodování o výši pokuty ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Rubem diskrečního oprávnění je povinnost volné úvahy

užít, tedy zabývat se všemi hledisky stanovenými zákonem, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkaz, vyvodit z nich skutková i právní zjištění a volným uvážením při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k rozhodnutí. Žalovaný však nepřihlédl k závažnosti jednání vzhledem k zákonem chráněnému objektu, k následkům protiprávního jednání a ani k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Z jeho odůvodnění není zřejmé, která ze zmíněných okolností byla hodnocena jako přitěžující a která jako polehčující. Způsob stanovení sankce je tedy nepřezkoumatelný.

Napadené rozhodnutí dále není opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby a neobsahuje doložku „vlastní rukou“ nebo zkratku „v.r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby za situace, kdy je rozhodnutí opatřeno doložkou „Za správnost vyhotovení“.

Žalovaný se dále tím, že uzavřel, že [REDAKCE] byl toliko pohřešovanou nezl. osobou a nikoliv pachatelem trestného činu, dopustil řešení předběžné otázky, k jejímuž řešení není kompetentní, neboť žalovanému nenáleží zkoumání toho, zda se nezletilý svým jednáním dopouští trestného činu např. ohrožování pohlavní nemocí dle § 226 tr. zák. Měl-li žalovaný za to, že jde o otázku podstatnou pro rozhodnutí, měl vyčkat rozhodnutí příslušného orgánu, jímž je výlučně soud.

Nesprávný podle žalobce je i výrok o nákladech řízení, který závisí na tom, zda žalobce porušil právní povinnost, žalobce však zákon neporušil.

Žalobce navrhl, aby soud obě vydaná rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náklady řízení ve výši soudního poplatku.

K žalobě se vyjádřil žalovaný. Nesouhlasil s názorem žalobce, že ochranu soukromí je třeba primárně vykonávat pomocí institutů občanského zákoníku. Zákonodárce normou stejné právní síly, tj. zákonem č. 101/2000 Sb., určil pro jeden z aspektů práva na soukromí-právo na ochranu osobních údajů-odlišný režim, tedy ochranu prostředky veřejného práva. Zákon na ochranu osobních údajů je legitimním limitem práva na svobodu projevu a šíření informací, a ve vztahu k informacím určitého charakteru (osobním a citlivým údajům) stanoví zvláštní režim. Povinnosti stanovené zákonem na ochranu osobních údajů jsou tak oním přípustným a zákonným omezením svobody projevu, které v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny reflektuje zejména ochranu práv a svobod druhých. Žalobce vyhledává, shromažďuje a dále zpracovává osobní údaje pod jednotlívým záměrem a cílem, kterým je poskytování informací veřejnosti, což představuje základní smysl sdělovacích prostředků; proto zveřejňování informací hromadnými sdělovacími prostředky nelze označit za nahodilé či ojedinělé. Žalobce aktivně dohledal konkrétní informace (údaj o povaze nemoci [REDAKCE]) přiřadil je k souboru informací získanému od policie, případně z jiného zdroje (např. informace o údajné prostitutce [REDAKCE], a následně ji zveřejnil. Došlo tak ke zpracování osobního citlivého údaje ve smyslu § 4 písm. a), b) a e) zákona, jednání žalobce nelze omezit pouze na odvysílání reportáže, neboť jemu předcházela systematický a cílený proces vyhledávání a třídění informací (osobních údajů). Žalobce nepořídil obrazový záznam [REDAKCE] z něhož by vyplýval citlivý údaj o povaze jeho nemoci, nemůže se tedy dovolávat ust. § 12 odst. 3 občanského zákoníku, který upravuje pořízení a zveřejnění obrazového záznamu bez souhlasu fyzické osoby. K odkazu žalobce na ust. § 9 písm. b) zákona žalovaný uvedl, že žalobce není oprávněn posuzovat rizika, která představuje pohřešovaná osoba pro okolí. Nadto je zásadní podmínkou pro uplatnění této výjimky požadavek na nezbytnost zpracování údaje za účelem ochrany osob či majetku. K naplnění požadavku nezbytnosti nedošlo, východiskem pro

opačný závěr by muselo být tvrzení, že každá osoba nakažená virem HIV představuje riziko ohrožení života či zdraví, což neodpovídá známým poznatkům o tomto onemocnění; žalovaný zde vychází z toho, že ani orgány příslušné k posouzení zdravotních rizik (hygienické stanice) nepovažovaly za nezbytné tuto informaci zveřejnit či přijmout jiná opatření. Rozšíření informace o zdravotním stavu [redacted] hromadným sdělovacím prostředkem je zcela nepřiměřené deklarovanému účelu. Za účelem informování skupiny reálně ohrožených osob příslušné orgány disponují jinými, z hlediska ochrany práv [redacted] šetrnějšími prostředky. Jedním z vůdčích principů ochrany soukromí a osobních údajů je princip proporcionality, rozšíření dané informace bylo zcela nepřiměřené sledovanému cíli.

K námitce žalobce, že na jeho jednání se nevztahuje směrnice 95/46/ES proto, že se nejedná o automatizované, ani neautomatizované zpracování, žalovaný odkázal na recitál č. 14, 17 a na čl. 9 směrnice a konstatoval, že činnost žalobce je třeba posoudit jako komplex operací, z nichž některé mají charakter manuálního (neautomatizovaného) zpracování a některé jsou zpracováním automatizovaným. Pokud by soud považoval za nezbytné určit, zda zpracování osobních údajů formou audiovizuálního díla (včetně všech souvisejících operací), případně oblast žurnalistiky jako taková, podléhá směrnici, necht' požádá Evropský soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce. Požadavek žalobce na aplikaci výjimek z působnosti směrnice dle čl. 3 odst. 2 a čl. 13 odst. 1 písm. d), tj. výjimek pro zpracování osobních údajů při činnosti státu v oblasti trestního práva a při předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů, není opodstatněný. Podle žalobce je důvodem pro využití těchto výjimek skutečnost, že policie požádala veřejnost o spolupráci při pátrání po pohřešovaném [redacted]. Dané výjimky se však vztahují pouze na činnost státu, resp. orgánů příslušných v souladu se zvl. předpisy působit v oblasti trestního práva. Žádostí o spolupráci orgány činné v trestním řízení nepřenesají výkon svých pravomocí na dožádanou veřejnost. Využití osobních údajů zveřejněných policií při pátrání po osobách, tj. jejich další šíření, lze obecně podřadit pod některý z právních titulů pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, to se však týká pouze těch údajů, které policie sama zveřejnila; z žádosti policie o součinnost nelze dovozovat oprávnění shromažďovat a zveřejňovat údaje další, natož údaje citlivé. I v případě pochybností o aplikaci čl. 3 odst. 2 a čl. 13 odst. 1 písm. d) směrnice necht' soud předloží tuto otázku Evropskému soudnímu dvoru.

K odkazu žalobce na rozsudek C-101/01 a k názoru žalobce, že v oblasti žurnalistiky je třeba vycházet pouze z § 13 odst. 3 občanského zákoníku, žalovaný uvedl, že směrnice ani zákon č. 101/2000 Sb. neupravují výjimku ze své působnosti pro oblast žurnalistiky, byť recitál č. 17 a 9 směrnice možnost stanovení výjimky připouštějí v situaci, kdy jsou k tomu dány důvody s ohledem na svobodu projevu a pouze v nezbytné míře. Správní orgán při výkladu a aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. přihlížel ke smyslu a zásadám ochrany osobních údajů, jak vyplývají ze směrnice. Ze samotné směrnice vyplývá, že i při práci v žurnalistice dochází ke zpracování osobních údajů. Ochrana osobních údajů je tedy jedním z legálních a legitimních limitů svobody projevu. V určitých situacích je důvodné poskytnout ochranu prostřednictvím zákona č. 101/2000 Sb., správní orgán svůj postup zdůvodnil odkazem na okolnosti případu, kdy jde o nezletilou pohřešovanou osobu, nikoli tedy pachatele tr. činu, ani o osobu z jeho spáchání podezřelou a zároveň jde o neúčelné zveřejnění zcela nadbytečného citlivého údaje.

K tvrzení žalobce, že právo na svobodu projevu zakotvené v čl. 10 Úmluvy lze omezit jen pro zde vyjmenované případy, mezi které veřejnoprávní ochrana dle zákona č. 101/2000 Sb. nepatří, žalovaný uvedl, že tento názor není správný, neboť aplikace zákona č. 101/2000 Sb. představuje nezbytné omezení z důvodu ochrany práv jiných. Ochrana osobních údajů je

nedílnou součástí práva na soukromí dle č. 8 Úmluvy resp. čl. 10 Listiny, tedy představuje legitimní limit svobody projevu, soukromoprávní či veřejnoprávní povaha omezení není z hlediska čl. 10 Úmluvy rozhodující.

K tvrzení žalobce, že správní orgán nepřipustně zasáhl do soukromoprávní sféry tím, že uvedl, že v případě [redacted] jde o osobu, jejíž schopnost hájit svá práva je s ohledem na věk nižší, žalovaný uvedl, že není zřejmé, jaká práva žalobce tímto byla zasažena a poznamenal, že tento aspekt byl podpůrný, jak je v rozhodnutí uvedeno; k dané otázce nebylo třeba provádět dokazování, podstatou je, že dotčená osoba je mladistvá.

K poukazu žalobce na to, že skutkový a právní stav v rozsudku C-101/01 je odlišný od daného případu a závěry rozsudky tak byly aplikovány nesprávně, žalovaný uvedl, že umístění reportáže na webovou stránku představuje jen jeden z podpůrných aspektů, které správní orgán bral v úvahu jako podstatnou okolnost případu. V rozsudku je vysloven obecně platný výklad ustanovení směrnice, na který správní orgán odkázal, zároveň podle rozsudku není zapotřebí, aby zveřejněné údaje bylo možno dohledat pomocí automatizovaného vyhledávacího stroje, jak nepravdivě tvrdí žalobce. Rozhodný není ani počet osob, kterých se zpracování týká. Statut [redacted] jako mladistvého a umístění reportáže na web je v otázce aplikace zákona č. 101/2000 Sb. v oblasti žurnalistiky pouze podpůrný argumentem. Tímto způsobem totiž může být informace předána většímu okruhu příjemců a je dostupná v delším časovém období, riziko dopadu zveřejněné informace do života osoby je v případě umístění na webové stránky aspektem, který nelze pominout.

Podle žalovaného nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalobcem zmiňované stanovisko žalovaného bylo ve skutečnosti názorem uveřejněným na webových stránkách, který se týkal úzce specifické otázky nesouvisející s předmětnou věcí. Úřad zde uvedl, že zákonu č. 101/2000 Sb. nepodléhá on-line vysílání (přímý přenos) průběhu jednání zastupitelstva krajského či obecního úřadu. Tento závěr platí jen pro přímý přenos diskuse na jednání, tedy pro přímý přenos názorů, které vyjádří přítomné osoby a které mohou obsahovat i osobní údaje. Z daného vyjádření Úřadu nelze nikterak dovozovat, že zákon č. 101/2000 Sb. se neuplatní ani tehdy, jsou-li osobní údaje cíleně shromažďovány, sdružovány, šířeny a zveřejňovány.

Ke skutečnosti, že se žalobce dovolává aplikace § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., žalovaný uvedl, že možnost zpracovávat oprávněně zveřejněné údaje v souladu s tímto ustanovením nelze aplikovat proto, že citlivý údaj, který žalobce zveřejnil, nebyl součástí informací podaných policií. Žádost policie o spolupráci při pátrání po pohřešované osobě nelze o ohledem na ochranu osobních údajů a soukromí vykládat jako žádost hromadným sdělovacím prostředkům o dohledání a zveřejnění údajů o osobě nad rozsah zpřístupněný policií. Na názoru žalobce o existenci důvodné obavy z nákazy nevyléčitelnou chorobou nelze zakládat oprávnění k získání, sdružování a zveřejnění osobních citlivých údajů, ani z něj nelze vyvozovat titul pro zpracování citlivého údaje o zdravotním stavu [redacted]

K námitce nesprávného popisu skutku ve výroku rozhodnutí (nesprávný čas odvysílání reportáže a absence uveřejnění reportáže na webových stránkách) žalovaný uvedl, že v případě času odvysílání reportáže se jednalo o zjevnou písařskou chybu, která byla napravena rozhodnutím ze dne 6.11.2009; skutečnost, že se jednalo o písařskou chybu, vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení, v němž je čas uveden správně. K namítané absenci umístění reportáže na webových stránkách ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že

tento fakt byl uveden jako aspekt případu. Nejedná se tedy o správní delikt, za který byla žalobci uložena pokuta; v oznámení o zahájení správního řízení i v obou vydaných rozhodnutích je naplnění skutkové podstaty správního deliktu spatřováno ve zveřejnění citlivého údaje v reportáži, tedy získání údaje, přiřazení k informacím z jiného zdroje a zveřejnění.

K námitce nesprávného odůvodnění výše pokuty žalovaný uvedl, že demonstrativní výčet okolností, které má správní orgán posoudit, obsahuje § 46 odst. 2 zákona. Ze zákona nevyplývá, že by se správní orgán měl vždy výslovně zabývat každým z těchto aspektů. Z rozhodnutí 1. stupně srozumitelně vyplývá, jaké okolnosti správní orgán hodnotil jako přitěžující (citlivý údaj, televize s celorepublikovým pokrytím, nezletilá osoba) a jaké jako polehčující (jediný subjekt údajů). Závažnost jednání je dána souhrnem těchto okolností a je vyjádřena výší sankce při dolní hranici sazby. K namítané absenci doložky „v.r.“ v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že jde o písařskou chybu, která nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, originál rozhodnutí založený do správního spisu splňuje všechny náležitosti požadované zákonem, vady vykazuje pouze stejnopis zaslaný žalobci.

K námitce žalobce, že Úřad posuzoval předběžnou otázku (že [] je pohřešovaná osobou nikoli pachatelem tr. činu), k jejímuž posouzení není kompetentní, žalovaný uvedl, že skutečnost, že se jedná o osobu pohřešovanou, vyplývá ze zprávy policie a z toho správní orgán vycházel; neřešil otázku, zda se [] dopustil či nedopustil trestného činu, východiskem bylo, že dle policie zveřejněných informací nebyl pro tr. čin stíhán. Naopak to byl žalobce, kdo se dopustil označení [] za pravděpodobného pachatele tr. činu a na základě této vlastní spekulace dovodil (v rozporu se zákonem) své oprávnění ke shromáždění a zveřejnění citlivého údaje; žalovaný má za to, že ve skutečnosti tak učinil pro zvýšení atraktivity reportáže.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného namítl, že žalovaný měl zkoumat otázku následného zpracování osobních údajů, pokud ji považoval za významnou pro rozhodnutí, a měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tvrzení žalovaného, že žalobce není oprávněn posuzovat, zda pohřešovaná osoba představuje riziko pro své okolí, žalobce uvedl, že na situaci je podle něj třeba aplikovat spíše § 32 odst. 1 písm. k) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, které stanoví, že provozovatel vysílání je povinen poskytnout v naléhavém veřejném zájmu státním orgánům na jejich žádost nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu, stavu ohrožení státu, válečného stavu, nebo opatření na ochranu veřejného zdraví, přičemž odpovědnost za obsah těchto oznámení má osoba, které byl vysílací čas poskytnut. Žalovaný podle žalobce nesprávně aplikuje princip proporcionality pokud poměřuje počet osob, které mohly být ohroženy s celkovým počtem příjemců zveřejněné informace. S odkazem na rozhodnutí 1. stupně, v němž se uvádí, že reportáž byla ještě dne 25.3.2009 dostupná na internetových stránkách a s odkazem na odvolací rozhodnutí, které na základě rozsudku C-101/01 dovozuje, že uvádění a identifikace osob na internetové stránce tvoří zpracování osobních údajů zcela nebo částečně automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 směrnice, žalobce namítl, že mu není zřejmé, zda sankce byla či nebyla uložena i za zveřejnění reportáže na webových stránkách. Má přitom za to, že tuto okolnost nelze pokládat za přitěžující aniž by zveřejnění na internetových stránkách zároveň bylo porušením zákona (správním deliktem). Rozhodnutí 1. stupně je podle žalobce nepřezkoumatelné proto, že není postaveno najisto, zda žalobkyni může být uložena další pokuta za zveřejnění reportáže na

internetu. Zásada legitimního očekávání se podle žalobce vztahuje na veškerá stanoviska žalovaného bez ohledu na jejich označení. Stanovisko týkající se zasedání zastupitelstva nerozlišuje souběžné vysílání na internetu od trvalého zveřejnění. Zveřejnění souběžného vysílání na internetu bez možnosti přehrání záznamu později je spíše neobvyklé. Žalovaná vydala opravné rozhodnutí ze dne 6.11.2009, jímž opravila časové určení vysílání reportáže z 18:00 hod na 19:00 hod, opravu opřela o oznámení o zahájení správního řízení, které však nepředstavuje důkazní prostředek a nemůže sloužit jako podklad rozhodnutí správního orgánu. O odvysílání reportáže v televizním vysílání nebyl proveden žádný důkaz, ale pouze záznam obsahu zpravodajské relace Zprávy TV Prima z internetové adresy žalobce. Žalobce uvedl, že v bližším odůvodnění odkazuje na rozklad podaný proti opravnému rozhodnutí. Pokud jde o zdůvodnění výše uložené pokuty, tvrdí žalobce, že správní orgán je povinen přihlížet ke všem stanoveným kritériím a dodává, že nadto ani z těch kritérií, jimiž se správní orgán zabýval, není patrné, zda se jednalo o polehčující či přitěžující okolnost; to uvádí žalovaný až ve vyjádření k žalobě.

V podání ze dne 26.1.2012 pak žalobce navrhl provedení důkazu článkem „Ochrana osob dotčených obsahem televizní reportáže“ zveřejněným na webových stránkách žalovaného (který předložil soudu), v němž podle žalobce je prezentováno stanovisko žalovaného. Uvedený článek podepsaný JUDr. Janou Kosobudovou, Úřad pro ochranu osobních údajů, mimo jiné uvádí, že podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů nejsou zveřejněné údaje v televizní reportáži zpracováním osobních údajů, které je v působnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Při ústním jednání před soudem zástupce žalobce trval na podané žalobě a důvodech v ní uvedených. Namítl, že správní orgán neprovedl správně důkaz o odvysílání předmětné reportáže, neboť nevyhotovil protokol o provedení důkazu. Ke zpracování osobních údajů podle žalobce nedošlo a pokud by k němu došlo, jednalo by se pouze o nahodilé shromáždění. Velká část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se týká zveřejnění reportáže na internetu a žalobce tak má pochybnost o tom, za co mu sankce vlastně byla uložena. Pokud jde o článek nazvaný „Ochrana osob dotčených obsahem televizní reportáže“ je zřejmé, že se jedná o stanovisko žalovaného, autorkou článku je pracovnice žalovaného a článek byl publikován na internetových stránkách žalovaného. Podle žalobce nebylo dostatečně zdůvodněno, že zveřejnění údaje nebylo ve smyslu § 9 písm. b) zákona nezbytné. Ačkoliv policie neuvedla přímo, že u nezletilého se jedná o nemoc HIV, podle žalobce bylo uvedení této informace nezbytné z hlediska ochrany zdraví jiných osob, neboť veřejnost dostatečně nevnímá dlouhé blíže nespecifikované věty, v nichž je uvedeno, že nezletilý je nositelem přenosné nebezpečné nemoci; uvedení, že se jedná o HIV, je jasné a veřejnost ho vnímá jednoznačně. Ke zpracování osobních údajů podle žalobce vůbec nedošlo, není naplněna definice automatického zpracování osobních údajů, šlo o jednorázové zveřejnění ve veřejném zájmu, kdy by zohledněn dostatečně a přiměřeně veřejný zájem ve vztahu k ochraně osobních údajů. Samotné zveřejnění formou zkrácené a jasné informace je odůvodněno ochranou zdraví, ochranou veřejnosti před přenosnou chorobou. Souhlasu nezletilého nebylo zapotřebí.

Zástupce žalovaného při jednání před soudem po nahlédnutí do č.l. 35 soudního spisu, kde je založen článek nazvaný „Ochrana osob dotčených obsahem televizní reportáže“, uvedl, že se jedná o článek z časopisu Moderní obec a jde o soukromé stanovisko Dr. Kosobudové, nikoli o oficiální stanovisko žalovaného; nejedná se o článek z internetových stránek žalovaného. Ke zpracování osobních údajů podle žalovaného nepochybně došlo, neboť muselo dojít k vyhledávání a třídění a teprve následně ke zveřejnění, které bylo

poslední fázi. Tvrzení žalobce, že se jedná o nahodilost, vylučuje samotná podstata činnosti žalobce. Každou jednotlivou reportáž nelze považovat za nahodilé shromáždění údajů. Způsob zveřejnění není adekvátní k právu na soukromí. Jednalo se o nezletilou osobu a zveřejněna byla citlivá informace o jejím zdravotním stavu. Tvrzení žalobce, že tímto zveřejněním byly chráněny další osob, přijmout nelze, každý člověk je odpovědný za své zdraví a je třeba rozlišovat prevenci spočívající v obecném upozornění na rizikové chování a označení a pranýřování konkrétních osob. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a při stanovení výše pokuty byla hodnocena všechna zákonná kritéria. Žalovaný upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 312/2009 ze dne 30.8.2011, v němž byla v obdobné věci žaloba zamítnuta.

Městský soud v Praze předně uvádí, že neshledal důvod obrátit se na Evropský soudní dvůr s předběžnou otázkou, a proto napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s.

Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným.

Do správního spisu je založena žádost policie o spolupráci při pátrání po pohřešovaném 16letém [REDAKCE] [REDAKCE] v níž policie uvedla, že pohřešovaný je vážně nemocen nespécifikovanou přenosnou chorobou, která se přenáší pohlavním stykem, potřísněním jeho krví, ale i škrábnutím. Policie žádala o spolupráci zejména z důvodu přenosu nemoci. Žádost obsahuje výzvu, aby ten, komu je pohřešovaný povědomý nebo kdo ví, kde se pohybuje, tuto informaci sdělil policii.

Správní spis obsahuje i CD se záznamem zpravodajské relace Zprávy TV Prima ze dne 14.1.2009. Podle úředního záznamu ze dne 25.3.2009 byl tohoto dne pořízen z internetové adresy www.prima.cz záznam obsahu zpravodajské relace Zprávy TV Prima ze dne 14. ledna 2009, který je uložen na CD (přílohová obálka č. 2).

Z Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3.3.2009 vyplývá, že řízení bylo zahájeno pro správní delikt, jehož se žalobce měl dopustit tím, že *v reportáži odvysílané dne 14.ledna 2009 ve Zprávách TV Prima v 19:00 hod uvedl informaci o tom, že šestnáctiletý [REDAKCE] je nakažen virem HIV.*

Popis skutku ve výroku rozhodnutí 1. stupně i ve výroku žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí („...uvedl v reportáži odvysílané dne 14. ledna 2009 ve Zprávách TV Prima v 18:00 hodin informaci o tom, že šestnáctiletý [REDAKCE] je nakažen virem HIV“) je, s výjimkou časového údaje (18:00 hod – 19:00 hod), shodný s popisem skutku uvedeném v Oznámení o zahájení správního řízení.

Protože popis skutku, v němž je spatřován správní delikt, musí být uveden ve výroku (nikoli v odůvodnění) rozhodnutí, je nepochybné, že žalobci byla uložena pokuta ze správní delikt, jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že uvedl informaci o tom, že [REDAKCE] je nakažen virem HIV v reportáži odvysílané dne 14. ledna 2009 ve Zprávách TV Prima. Proto je nedůvodná žalobní námitka, že žalobci nemohla být uložena pokuta za správní delikt spočívající v uveřejnění reportáže na webových stránkách, a nedůvodná je i námitka obsažená v replice žalobce, že z rozhodnutí není zřejmé, zda žalobci byla či nebyla sankce uložena též za zveřejnění reportáže na webových stránkách. Skutek, v němž správní orgán spatřoval správní delikt, je jednoznačně a srozumitelně ve výroku vydaných rozhodnutí popsán,

zveřejnění reportáže na webových stránkách v popisu skutku není uvedeno, tedy jako předmětný správní delikt nebylo vydanými rozhodnutími postiženo. Soud zároveň konstatuje, že v daném ohledu neshledal rozpor mezi výroky a odůvodněními vydaných rozhodnutí; odůvodnění rozhodnutí sice zmiňují uveřejnění reportáže na webových stránkách, z kontextu však nelze vyvodit, že by i v tomto jednání byl shledáván předmětný správní delikt. Zároveň není správný názor žalobce, že zveřejnění reportáže na webových stránkách by nebylo možno považovat za přítěžující okolnost aniž by bylo zároveň porušením zákona (správním deliktem). Obecně lze konstatovat, že pokud by zveřejnění reportáže na webových stránkách bylo obsaženo v popisu skutku a žalobci by i za toto jednání byla uložena pokuta, nebylo by možné toto žalobcovo jednání považovat zároveň i za okolnost, která žalobci přítěžuje. V daném případě však zveřejnění reportáže na webových stránkách nebylo zahrnuto do skutku, za který byla žalobci uložena pokuta a rovněž nebylo správním orgánem 1. stupně hodnoceno jako přítěžující okolnost v rámci úvahy o výši sankce.

Časový údaj uvedený ve výroku rozhodnutí o pokutě 1. stupně (18:00 hod) byl teprve po podání správní žaloby opraven jako zřejmá nesprávnost dle § 70 správního řádu rozhodnutím ze dne 6.11.2009, č.j. SPR-1118/09-18 ve spojení s rozhodnutím o rozkladu ze dne 9.12.2009, č.j. OPS-1118/09-24 a text v popisu skutku ve výroku rozhodnutí o pokutě 1. stupně „ve Zprávách TV Prima v 18:00 hod“ byl nahrazen textem „ve Zprávách TV Prima v 19:00 hod“; stejně bylo opraveno i odůvodnění rozhodnutí 1. stupně ve druhém odstavci. Provedená oprava se netýkala žalobou napadeného rozhodnutí, ač i v jeho výroku se nachází časový údaj „18:00 hod“. Žalobce v žalobě namítal, že k odvysílání reportáže nedošlo v čase uvedeném ve výroku rozhodnutí 1. stupně a ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, tj. v 18:00 hodin. Soudu předložil Programový plán televize Prima, podle kterého byly dne 14.1.2009 Zprávy TV Prima vysílány v 18:55. Soud má předně za to, že předložený programový plán sám o sobě nedokládá přesný čas, v němž skutečně byla v rámci Zpráv TV Prima odvysílána reportáž (a v ní obsažená informace o tom, že šestnáctiletý [redacted] je nakažen virem HIV). Především však je soud toho názoru, že popis skutku, v němž je spatřován předmětný správní delikt, je (z hlediska možnosti jeho záměny za jiný) postačující i bez ohledu na uvedení případně nepřesného času odvysílání předmětné reportáže. Ze zaslání Programového plánu vyplývá, že dne 14.1.2009 byly vysílány Zprávy TV Prima pouze jedenkrát. Pro vyloučení záměny proto postačuje, je-li ve výroku rozhodnutí uvedeno, že žalobce informaci (o tom, že šestnáctiletý [redacted] je nakažen virem HIV) uvedl v reportáži odvysílané dne 14.1.2009 ve Zprávách TV Prima. Skutečnost, zda se tak stalo v 18. hod, 18:55 hod, či 19:00 hod, není z hlediska vznesených žalobních námitek (tj. z hlediska možnosti záměny daného skutku za jiný) podstatná. Soud proto neřešil námitky žalobce, který v replice k vyjádření žalovaného nesouhlasil s odůvodněním opravného rozhodnutí (odkaz na důvody uvedené v rozkladu proti opravnému rozhodnutí by ostatně nebylo možné připustit, neboť žalobní námitky musí být ve správní žalobě uvedeny výslovně).

Pokud žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného (došlé soudu dne 22.1.2010), a později i u jednání před soudem, rovněž namítl, že došlo toliko k pořízení záznamu zpravodajské relace Zprávy TV Prima z internetové adresy žalobce, ale nebyl proveden žádný důkaz o odvysílání reportáže v televizním vysílání (správní orgán nevyhotovil protokol o provedení důkazu), a pokud v replice dále namítl, že na předmětnou situaci spíše dopadá § 32 odst. 1 písm. k) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jde o námitky vznesené nově až po uplynutí lhůty k podání žaloby (která uplynula dne 23.9.2009), jimiž se proto soud nezabýval, neboť podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle odst. 2) každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle odst. 3) každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Svoboda projevu a právo na informace a rovněž právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace, je garantováno čl. 17 odst. 1 a 2 Listiny (obdobně čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit podle čl. 17 odst. 4 Listiny zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých (obdobně podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy, který stanoví, že výkon těchto svobod může podléhat pouze takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti mimo jiné i v zájmu ochrany pověsti nebo práv jiných).

Právo vyhledávat a šířit informace tedy může být zákonem a v nezbytném rozsahu omezeno pro ochranu práv a svobod druhých (resp. ochranu pověsti nebo práv jiných), tedy i v zájmu práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním a zveřejňováním osobních údajů. Ochrana osobních údajů je nedílnou součástí práva na soukromí dle čl. 10 odst. 2 Listiny (obdobně podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy), tedy představuje legitimní limit svobody projevu; soukromoprávní či veřejnoprávní povaha omezení není rozhodující. Není tedy důvodná žalobní námitka, že veřejnoprávní ochrana osobních údajů dle zákona č. 101/2000 Sb. není explicitně uvedena mezi přípustnými omezeními svobody projevu.

Předmět úpravy zákona o ochraně osobních údajů je stanoven v jeho § 1, podle kterého *tento zákon v souladu s právem Evropských společenství (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES), mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a k naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje předání osobních údajů do jiných států. Zákon o ochraně osobních údajů sleduje legitimní cíl (čl. 17 odst. 4 Listiny, 10 odst. 2 Úmluvy) a tato veřejnoprávní úprava nenahrazuje soukromoprávní instituty ochrany (institut ochrany osobnosti dle § 11 a násl. občanského zákoníku), ani nevylučuje jejich současné využití dotčenou osobou, nýbrž akcentuje skutečnost, že ochrana osobních údajů má význam celospolečenský, tj. pro fungování státu, a je v rozsahu zákonem vymezeném proto i pod jeho kontrolou a plnění povinností adresátů této normy je možné vynucovat (neplnění je sankcionováno státem).*

Žalobní námitka, že správní orgán se nevypořádal s právní úpravou obsaženou ve směrnici 95/46/ES (dále směrnice), není důvodná. Článek 9 směrnice stanoví, že *členské státy stanoví pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky nebo uměleckého či literárního projevu, odchylky a výjimky z této kapitoly a z kapitol IV a VI, pouze pokud se ukáží jako nebytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu, tedy se zabývá žurnalistikou jako činností, v rámci níž dochází ke zpracování osobních údajů. Směrnice nepožaduje vynětí žurnalistiky ze své působnosti, tj. ani z působnosti národní legislativy. Obdobně z recitálu č. 17 a č. 37 směrnice vyplývá možnost stanovení výjimek z ustanovení směrnice nebo k jejich omezení, avšak v míře nezbytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu, resp. pro vytvoření souladu základních práv jednotlivců se svobodou získávat nebo*

sdělovat informace. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně konstatoval, že si je vědom povinnosti vykládat vnitrostátní právo v souladu s textem a účelem směrnice. S ohledem na to, že právní řád České republiky neupravuje přímé výjimky, omezení nebo zvláštní pravidla, dovedl, že při hodnocení zpracování osobních údajů je Úřad nucen požadované odchylky dovozovat výkladem s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem.

Z odůvodnění vydaných rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely z toho, že recitál č. 17 a 37 a čl. 9 směrnice č. 95/46/ES umožňují členským státům přijmout výjimky a odchylky pro zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky, které však zákonem o ochraně osobních údajů stanoveny nebyly. Správní orgán 1. stupně k tomu uvedl, že zákonná povinnost se proto na zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky vztahují v plném rozsahu, přesto nikoli každé porušení povinnosti v souvislosti se zpracováním osobních údajů pro účely žurnalistiky bude správním deliktem. S odkazem na to, že došlo ke zveřejnění citlivého údaje, který se týkal nezletilé osoby, jejíž schopnost hájit svá práva a soukromí je nižší a zájem společnosti na její ochraně je vyšší, dovedl, že v daném konkrétním případě právo na ochranu soukromí převažuje; s požadavkem směrnice na odlišný přístup k žurnalistice (je-li to důvodné) se tedy vypořádal odkazem na okolnosti dané věci. Odvolací orgán pak na str. 6 napadeného rozhodnutí odkázal na Nález Ústavního soudu I. ÚS 321/06 ze dne 18.12.2006, dle kterého je standardní metodou posuzování vzájemné kolize dvou základních práv a svobod metoda proporcionality, kdy je současně třeba dbát, aby bylo dosaženo co nejširšího uplatnění obou chráněných hodnot. Po posouzení okolností případu odvolací orgán dospěl k závěru, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobních údajů a ochranu soukromí pohřešovaného chlapce, když současně nelze shledat, že by neposkytnutím informace o povaze jeho nemoci byly ohroženy, případně zasaženy stejně významné hodnoty. Poukázal i na to, že se jednalo o pohřešovanou nezletilou osobu, nikoli o pachatele trestného činu, obranu žalobce, že svým postupem sledoval zájmy veřejnosti, neshledal důvodnou a konstatoval, že následný postih neznamená, že by došlo k omezení svobody projevu nad míru přípustnou pro proporcionalní ochranu práv nezletilého. Úvahy správního orgánu jsou z odůvodnění vydaných rozhodnutí zcela zřejmé a rozhodnutí nelze v této otázce označit za nepřezkoumatelné. Správní orgány po řádném posouzení vyvodily odpovědnost žalobce dle zákona o ochraně osobních údajů, tj. podle zákona, který je legitimním limitem práva na svobodu projevu a šíření informací, a který ve vztahu k informacím určitého charakteru (osobním a citlivým údajům) stanoví zvláštní režim.

Žalobce nesouhlasil s tím, že se žalovaný ztotožnil s konstatováním správního orgánu 1. stupně, že zájem na ochraně soukromí [redacted] převažuje nad zájmy žalobce či veřejnosti. Vzněl konkrétní námitku do jedné z okolností, které správní orgán zahrnul do své úvahy, a to do poukazu na to, že *zveřejněný údaj se týkal nezletilé osoby, jejíž schopnost hájit svá práva a své soukromí je nižší* (str. 4 rozhodnutí 1. stupně). Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobce, že správní orgán tímto vybočil ze svěřené pravomoci a nepřípustně posuzoval schopnost [redacted] hájit svá práva, aniž by se zajímal o to, zda existují k tomu povolané osoby (rodiče, opatrovník). Skutečnost, že zveřejněný údaj se týkal osoby nezletilé, je nesporná. Rozhodnutí 1. stupně i odvolací rozhodnutí poukazují i na čl. 32 odst. 1 Listiny, které zaručuje zvláštní ochranu dětí. Obecně platí i to, že schopnost nezletilého chránit svá práva je nižší. Provádět dokazování, zda nezletilý má či nemá rodiče nebo opatrovníka, kteří hájí jeho zájmy, jak žalobce v žalobě požaduje, podle soudu nebylo v dané souvislosti zapotřebí. Nešlo ostatně o jedinou skutečnost, na základě které žalovaný dospěl k tomu, že zájem na ochraně soukromí převažuje nad zájmem veřejnosti (či zájmem žalobce) a vyvození odpovědnosti žalobce podle zákona o ochraně osobních údajů je z hlediska zásady proporcionality na místě. Správní orgán do své úvahy zahrnul i svůj závěr, že neposkytnutím

informace o povaze nemoci pohřešovaného by nebyly ohroženy, případně zasaženy stejně významné hodnoty (zveřejnění údaje o konkrétní nemoci bylo zcela nadbytečné), proti němuž však žalobce v žalobě konkrétní námitky nevznesl. Recitál č. 17 a č. 37 a čl. 9 směrnice stanoví, že zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky je možné upravit odlišně, tehdy, jsou-li k tomu dány důvody s ohledem na požadavek svobody projevu, a pouze v nezbytné míře; správní orgány v těchto intencích postupovaly.

Pokud žalobce u jednání před soudem namítl, že uvést údaj o nemoci HIV bylo nezbytné z hlediska ochrany zdraví jiných osob, neboť jde o sdělení jasné a veřejnost je vnímá jednoznačně, pak tomuto názoru soud nepřisvědčil. Podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona *citlivé údaje je možné zpracovávat jen jestliže je to nezbytné v zájmu zachování života nebo zdraví subjektu údajů nebo jiné osoby nebo odvrácení bezprostředního závažného nebezpečí hrozícího jejich majetku, pokud není možno jeho souhlas získat zejména z důvodů fyzické, duševní či právní nezpůsobilosti, v případě, že je nezvěstný nebo z jiných podobných důvodů.* Jednání žalobce nelze pod citované ust. § 9 písm. b) zákona podřadit. Není na žalobci posuzovat, zda konkrétní osoba představuje riziko pro své okolí (subjektem způsobilým k takovému posouzení je podle soudu policie, či hygienická stanice). Pro sledovaný cíl, tj. zájem na včasném zadržení nezletilého, ochraně jeho zdraví a ochraně zdraví jiných osob, byla postačující informace v rozsahu zveřejněném policií a závěr žalovaného, že reportáž zcela nadbytečně obsahovala konkretizaci nemoci nezletilého, se nevymyká pravidlu striktního výkladu výjimky dle § 9 písm. b) zákona. Specifikovat chorobu pohřešovaného nebylo nezbytně nutné k dosažení cíle, tj. nezletilého co nejdříve za pomoci veřejnosti vypátrat, ani pro dosažení ochrany zdraví jiných osob, nadto, bylo-li přihlédnuto při vyvažování obou střetnutých se práv k tomu, že jde o nezletilou, a toliko pohřešovanou osobu. K závěru o nezbytnosti zveřejnit policií nezveřejněný údaj o konkrétní nemoci nezletilého dospět nelze.

Žalobce již ve vyjádření k zahájení správního řízení a po té v podaném rozkladu vznesl námitku, že zákon o ochraně osobních údajů ani směrnice na danou věc nedopadají. Správní orgán 1. stupně k ní uvedl, že výklad činností (operací), které spadají pod pojem zpracování (§ 4 písm. e) zákona) musí být totožný s výkladem pojmu zpracování dle čl. 3 odst. 1 směrnice 95/46/ES (provedeným v rozsudku C-101/01). Konstatoval, že žurnalistická činnost spočívá ve vyhledávání, shromažďování, třídění, používání a až následně ve zveřejňování informací, tedy spadá pod pojem zpracování osobních údajů podle zákona. Předseda Úřadu s tímto názorem v napadeném rozhodnutí souhlasil, ohledně působnosti zákona vymezené v § 3 zákona uvedl, že směrnice nepožaduje úplné vynětí oblasti žurnalistiky ze své působnosti a s odkazem na recitál č. 17 a čl. 9 směrnice, dovořil, že tato odlišná úprava má být stanovena jen v nezbytné míře a aplikovaná jen tehdy, je-li to nezbytné; žurnalistika tak není vyloučena z působnosti směrnice ani zákona č. 101/2000 Sb., což ostatně vyplývá přímo z čl. 9 směrnice, který se žurnalistikou zabývá jako činností, kde ke zpracování osobních údajů nepochybně dochází. K ust. § 3 odst. 4 zákona pak uvedl, že výjimku pro nahodilé shromáždění dat nelze aplikovat s ohledem na charakter činnosti žalobce, protože při ní jde o vyhledávání, shromažďování a další zpracování osobních údajů mnoha subjektů, a to pod jednotlivým záměrem a s cílem, jímž je poskytování informací veřejnosti; nejde tak o nahodilé shromáždění dat, kdy by informace byla toliko zpřístupněna a nebyla dále využita. V návaznosti na to, že v daném případě došlo k aktivnímu dohledání konkrétní informace o povaze nemoci pohřešovaného chlapce, k jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně z dalších zdrojů a následně k jejímu zveřejnění, učinil závěr, že šlo o zpracování osobního, resp. citlivého údaje ve smyslu § 4 písm. a), b) a e) zákona.

Soud neshledal, že by došlo k nesprávné aplikaci zákona na ochranu osobních údajů na daný případ, popř. k výkladu tohoto zákona v rozporu se směrnicí, jak žalobce namítá. Směrnice (recitál č. 17, 37 a čl. 9) umožnila členským státům stanovit pro zpracování osobních údajů prováděné pro účely žurnalistiky odchylky a výjimky z kap. II, IV a VI pro účely rovnováhy mezi základními právy, a to právem na svobodu projevu a právem na informace na straně jedné a právem na ochranu osobních údajů na straně druhé, ukáží-li se k dosažení tohoto účelu nezbytné. Zákon č. 101/2000 Sb. žurnalistickou činnost ze své působnosti nevyloučil, výjimky pro žurnalistickou činnost zvláště samostatně nestanovil, nezbytnost takového kroku tedy neshledal. Je nepochybné, že směrnice a potažmo i zákon o ochraně osobních údajů se na žurnalistickou činnost vztahují. Směrnice se vztahuje *na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny* – čl. 3 odst. 1 směrnice; zákon o ochraně osobních údajů se vztahuje *na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky* - § 3 odst. 2 zákona. Ochrana se týká zpracování osobních údajů subjektu údajů, pojem „zpracování osobních údajů“ je definován jako jakákoli operace nebo soustava operací prováděných systematicky s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky (úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů), příkladně jsou dále uvedeny formy zpracování, které lze pod uvedený pojem podřadit, mj. shromažďování, ukládání na nosiče informací, vyhledávání, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, resp. zveřejnění apod. (čl. 2 směrnice, § 4 písm. e/ zákona). V posuzovaném případě došlo k aktivnímu dohledání informace o konkrétní nemoci pohřešovaného, k jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně z dalších zdrojů, ke zpracování těchto údajů do reportáže a k jejich následnému zveřejnění odvysíláním reportáže v rámci Zpráv TV Prima. Samotnému odvysílání reportáže předcházela systematický proces vyhledávání a třídění informací (osobních údajů), jejich ukládání, úprava natočených záznamů na specifické nosiče informací a následné operace nezbytné k zařazení reportáže do televizního vysílání. Právě ve shromažďování, třídění a dalším využívání informací (včetně osobních údajů) formou jejich zveřejnění spočívá činnost sdělovacích prostředků, tj. i žalovaného. Žalobní námitka, že nakládání s osobními údaji ze strany médií není systematickým, ale je nahodilým shromažďováním osobních údajů dle § 3 odst. 4 zákona, které je vyloučeno z působnosti zákona, proto neobstojí.

Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že shora uvedené operace je nutno (v souladu s rozsudkem C-101/01 *(podle kterého úkon spočívající v tom, že se na internetové stránce odkáže na různé osoby, které jsou identifikovány buď svým jménem, nebo jinými prostředky, například telefonním číslem nebo údaji o pracovních poměrech a zálibách, je zcela nebo zčásti automatizovaným zpracováním osobních údajů ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice č. 95/46/ES)*) posoudit jako zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů.

Správní orgán tedy nepochybil, pokud poukázal na výklad čl. 3 odst. 1 směrnice provedený v rozsudku ve věci C 101/01. Z rozhodnutí žalovaného zřetelně plyne, že odkaz na rozsudek C 101/01 byl učiněn nikoliv z důvodu skutkové podobnosti případů, ale s ohledem na v rozsudku provedený výklad ustanovení směrnice (čl. 3 odst. 1), které určuje její působnost. Namítá-li žalobce v podané žalobě, že uvedený rozsudek nelze aplikovat na věc žalobce, neboť se liší skutkový i právní stav věci, jde o námitky nedůvodné. Počet subjektů, kterých se zpracování týká, není pro aplikaci směrnice, tj. i zákona o ochraně osobních údajů, rozhodující. Z rozsudku C-101/01 nevyplývá nezbytnost toho, aby zveřejněné osobní údaje byly vyhledatelné pomocí automatizovaného vyhledávacího stroje; tedy nemusí jít o indexovatelné textové údaje, jak tvrdí žalobce. Neobstojí tedy argumentace žalobce, že

směrnice se nevztahuje na zpracování osobního údaje do audiovizuálního díla, neboť to nemá povahu (zcela nebo částečně) automatizovaného zpracování.

Žalobce se rovněž dovolává právní úpravy provedené v ustanovení § 12 odst. 3 občanského zákoníku, podle kterého *podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy se mohou bez svolení fyzické osoby pořídít nebo použít přiměřeným způsobem též pro vědecké a umělecké účely a pro tiskové, filmové a rozhlasové a televizní zpravodajství. Ani takové použití však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy fyzické osoby.* Citované ustanovení zakládá možnost využití osobních údajů vyplývajících z podobizny, obrazového snímku či obrazového a zvukového záznamu pro televizní zpravodajství. Žalobce však nepořídil snímek či obrazový nebo zvukový záznam pohřešovaného, z něhož by přímo vyplynul údaj o nemoci pohřešovaného, ale tuto informaci sám aktivně dohledal, přiřadil k dalším údajům a zveřejnil. Dovolává se tak ustanovení, které na jeho věc nedopadá.

Podle čl. 3 odst. 2 směrnice 95/46/ES se tato směrnice nevztahuje mimo jiné na zpracování osobních údajů, které se týká činnosti státu v oblasti trestního práva. Čl. 13 odst. 1 písm. d) směrnice dává možnost členským státům přijmout opatření s cílem omezit rozsah povinností a práv uvedených v čl. 6 odst. 1, čl. 10, čl. 11 odst. 1 a v čl. 12 a 21, pokud toto omezení představuje *opatření nezbytné pro zajištění předcházení trestným činům a jejich vyšetřování.* Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že zmíněné výjimky se vztahují jen na orgány, kterým je zpracování osobních údajů pro účely předcházení či stíhání trestné činnosti výslovně uloženo zvláštními zákony a tvrdí, že jde o nepřiměřeně restriktivní výklad za situace, kdy policie požádala veřejnost o spolupráci při pátrání po pohřešovaném. Soud poukazuje na to, že rovněž podle § 9 písm. i) zákona o ochraně osobních údajů *lze citlivé údaje zpracovávat jestliže se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách.* Soud souhlasí s názorem správního orgánu, že citovaná ustanovení zákona i směrnice se vztahují na orgány státu, nikoli na soukromoprávní subjekty a tedy ani na žalobce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na § 81 písm. a) bod 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, podle kterého *policie může zveřejňovat osobní údaje v rozsahu nezbytném k plnění úkolů policie v souvislosti s pátráním po osobách.* Policie v rámci pátrání po nezletilém [] podle tohoto ustanovení postupovala a jako nezbytné k naplnění daného cíle, tj. nalezení pohřešované osoby, vyhodnotila ty údaje, které v rámci svého pátrání zveřejnila, tedy nikoli údaj o konkrétní nemoci pohřešovaného. Žalobní námitku, že výklad žalovaného je nepřiměřeně restriktivní za situace, kdy policie veřejnost požádala o spolupráci při pátrání po pohřešovaném, důvodná není, bližší argumentaci, s níž by se soud měl vypořádat, žalobce nevznesl.

Pokud žalobce v dané souvislosti namítá, že jsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť žalovaný, ač k tomu nebyl kompetentní, řešil předběžnou otázku uzavřel-li, že [] byl pouze pohřešovanou osobu a nikoliv pachatelem trestného činu (např. pachatelem tr. činu ohrožování pohlavní nemocí), pak ani této námitce nelze přisvědčit. Žalovaný neřešil předběžnou otázku, nýbrž oprávněně vycházel z toho, že žádost policie o pomoc při pátrání se vztahovala k osobě pohřešované, nikoli k pachateli trestného činu.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že ve věci předmětné reportáže se nelze odvolávat na ochranu veřejného zájmu a nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že i převzetí informace v podobě zveřejněné policií by naplnilo znaky zpracování citlivého údaje. Namítal, že žalovaný opomenul vzít v úvahu § 5 odst. 2 písm. d) zákona, podle něhož správce může

zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů jedná-li se o *oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem* (tímto zvl. právním předpisem je podle odkazu pod čarou zákon č. 81/1996 Sb., o periodickém tisku o ostatních hromadných informačních prostředcích). Soud podotýká, že žalobce necitoval celé ustanovení § 5 odst. 2 písm. d) zákona, které dále stanoví: „*Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.*“ Žalobce ve své argumentaci přehlíží i to, že podmínky pro zpracovávání citlivého údaje (kterým je dle § 4 písm. b/ zákona údaj vypovídající o zdravotním stavu subjektu údajů, tj. i předmětný údaj o konkrétním onemocnění pohřešovaného) upravuje zákon o ochraně osobních údajů ve svém § 9, který pod písm. b) až i) taxativně vyjmenovává případy, kdy lze citlivý údaj zpracovat bez souhlasu subjektu údajů. Nadto je žalobci kladeno za vinu, že ve své reportáži uvedl údaj o konkrétní chorobě pohřešovaného, tj. údaj, který policie nezveřejnila, který tedy žalobce ani nemohl převzít jakožto údaj „oprávněně zveřejněný“, jak nyní v žalobě namítá.

Důvodná nemůže být ani žalobní námitka, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání z důvodu, že se žalovaný neřídil svým vlastním stanoviskem, které se týkalo zasedání zastupitelstva krajského nebo obecního úřadu vysílaného v přímém přenosu. Sám žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný v tomto stanovisku dospěl k závěru, že „*Diskuze na těchto zasedáních, i když jsou v jejich průběhu osobní údaje používány, nenaplní pojmové znaky zpracování osobních údajů. Uskutečnění přímého televizního přenosu z jednání nebo jejich zveřejnění na internetu tak není možné zákonu o ochraně osobních údajů podřizovat a jakkoliv je z hlediska tohoto zákazu omezovat.*“ Je tedy zřejmé, že stanovisko žalovaného bylo vydáno pro zcela odlišnou situaci, a to pro přímý přenos názorů vyjádřených v diskuzi, v rámci níž mohly být proneseny výroky obsahující osobní údaje. V předmětné věci však nejde o přímý přenos a žalobce se tak dovolává stanoviska žalovaného, které na jeho případ nedopadá.

Pokud jde o článek nazvaný „*Ochrana osob dotčených obsahem televizní reportáže*“, žalobce nedoložil, že by se jednalo o oficiální stanovisko žalovaného správního orgánu. Žalovaný u jednání soudu konstatoval, že se jedná o osobní stanovisko autorky článku JUDr. Jany Kosobudové. Soud je toho názoru, že názorem prezentovaným v článku časopisu *Moderní obec* není správní orgán zavázán. Nadto žalobce uvedený článek soudu předložil až dne 26.1.2012, tj. po uplynutí lhůty k podání žaloby, v níž měl soustředit všechny své žalobní námitky.

Ustanovení § 69 odst. 1, věta třetí, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, stanoví, že *Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení": s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*“ Pokud žalobce namítá, že stejnopis rozhodnutí (jehož kopii předložil soudu) není opatřen podpisem oprávněné úřední osoby, ani doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby, je tato námitka důvodná, jde však o pochybení, které samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. *při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.* Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že správní orgán při rozhodování o výši sankce je povinen zabývat se všemi kritérii, která zákon pro správní uvážení o výši sankce stanoví. Správní orgán 1. stupně k výši sankce

vedl, že přihlížel zejména ke skutečnosti, že ke zveřejnění citlivého údaje došlo prostřednictvím televize s celorepublikovým pokrytím a to v hlavní zpravodajské relaci, a dále k tomu, že citlivý údaj se týkal nezletilé osoby; zohlednil i to, že zpracování se týkalo jediného subjektu údajů. Žalobce v rozkladu nevznesl proti výši pokuty a správnímu uvážení správního orgánu 1. stupně žádné námitky, žalovaný se proto správní úvahou orgánu 1. stupně nezabýval, tedy ji ani nikterak nedoplnil.

Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že správní orgán 1. stupně sice skutečnosti, které ve své úvaze zvažoval, výslovně nepodřadil pod jednotlivá kritéria vyjmenovaná v § 46 odst. 2 zákona, avšak fakticky zmínil způsob protiprávního jednání tím, že uvedl, že přihlížel k tomu, že zveřejnění citlivého údaje došlo prostřednictvím televize s celorepublikovým pokrytím a v hlavní zpravodajské relaci, a rovněž i dobu trvání protiprávní činnosti tím, že uvedl, že došlo ke zveřejnění (nikoli zveřejňování) citlivého údaje, tedy se jednalo o jednorázové, nikoli trvající či opakující se porušení zákona. Jako okolnosti věci pak hodnotil, že se zveřejněný citlivý údaj se týkal osoby nezletilé, a to pouze jediného subjektu údajů. Z logiky věci vyplývá, které zvažované skutečnosti zvyšují závažnost porušení zákona (ke zveřejnění citlivého údaje došlo prostřednictvím televize s celorepublikovým pokrytím a v hlavní zpravodajské relaci a tento údaj se týkal nezletilé osoby) a které skutečnosti jsou naopak pro žalobce polehčující (nešlo o opakované či trvající jednání a týkalo se jediného subjektu údajů). Závažnost protiprávního jednání je dána souhrem všech uvedených okolností. Ačkoliv je tedy odůvodnění výše pokuty strohé, správní orgán naprostou většinu kritérií stanovených zákonem zvažoval; jediným kritériem, které do své úvahy nezahrnul, jsou *následky* protiprávního jednání. Z obsahu správního spisu nevyplývá, a ani žalobce netvrdí, že by jednání žalobce mělo konkrétní následky, které bylo třeba zvážit. Vzhledem k tomu, že pokuta ve výši 40 000,- Kč byla žalobci uložena v rámci sazby do 5.000.000,- Kč, tedy při samé dolní hranici sazby, nelze mít za to, že by zmíněná neúplnost správní úvahy mohla mít vliv na výši uložené pokuty a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí; opačný závěr by podle soudu byl nepřipustně formalistický.

Důvodná není ani žalobní námitka směřující proti výroku rozhodnutí 1. stupně o nákladech řízení, neboť v rozhodnutí o pokutě uložené za porušení právní povinnosti musí správní orgán aplikovat ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého *povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti*. Nahradit náklady řízení uloží správní orgán účastníkovi nepochybně i tehdy, má-li účastník za to, že se porušení právní povinnosti nedopustil.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, za situace, kdy žalobce neměl úspěch ve věci a žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbliže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková